

[Jørgen Jørgensen.]

ogsaa være Tegn paa en mærkelig Sløvhedstilstand i et Folk, hvis man ikke interesserede sig for Skolen. Det er jo Livshaabet, det er dér, man spejder hen, naar man tænker paa Fremtiden i vor Tid, hvor det kan se trist og tungt ud; man vender sin Opmærksomhed og sin Interesse til Skolen, det er dér, det næste Slægtled vokser op. Men jeg maa dog alligevel være enig med den højtærede Undervisningsminister i, at der ikke foreligger et Grundlag, som egner sig for en Kommissionsbehandling som foreslaaet i Forslaget til Beslutning. De mange Spørgsmaal, som drøftes for Tiden, og som jeg mener det er nyttigt bliver drøftet, Spørgsmaalet om Ændringer i Skolens Tilsyn, Spørgsmaalet om Læreruddannelsen og de andre Spørgsmaal, som den højtærede Minister nævnte, drøftes jo paa ganske naturlig Maade i Kommissioner, og naar til sin Tid Resultatet fra disse Kommissioner foreligger, maa det danne Grundlag for, at Rigsdagen kan tage Spørgsmaalene op enkeltvis eller maaske samlet inden for en Række af Skolens Omraader.

En af de Ting, som trænger sig i Forgrunden, et af de store Problemer i Tiden inden for Folkeskolen, som ogsaa har Betydning for hele Skolen, er Spørgsmaalet om den udelte Folkeskole, men om Tiden helt er inde til at tage dette Spørgsmaal op til en almindelig Drøftelse i en Kommission, er jeg ikke sikker paa. Jeg anser det for nyttigt, at Spørgsmaalet drøftes i Befolkningen, som det drøftes nu, og at man, naar denne Drøftelse er foregaaet i en vis Tid, maaske tager Spørgsmaalet op til særlig Behandling. Men alle disse spredte Ting, som er til Drøftelse i Kommissioner og Udvalg, som Ministeren nævnte, finder jeg, at der kunde være god Grund til, som Ministeren ogsaa stillede i Udsigt, at faa koordineret under en eller anden Form, saa man fik en vis Samling paa det Arbejde, som foregaar i disse Kommissioner, idet der er Omraader, der strejfer og berører hinanden, og det vil være naturligt, at man, før Rigsdagen skal til at beskæftige sig med Spørgsmaalene, har en vis Samling paa dem. Derfor synes jeg ogsaa, det var en fornuftig Tanke, Ministeren var inde paa, at man paa et vist Tidspunkt kunde nedsette et lille Udvalg til at gøre Forsøg paa en saadan Koordination.

Som nævnt er det Spørgsmaal, som staar i Forgrunden i Skolediskussionen nu, Spørgsmaalet om den udelte Skole. Den konservative Ordfører afgav en meget afgjort Erklæring om, at hans Parti vilde bygge videre paa Almenskoleloven af 1903, og det ærede

Medlem Hr. Karl Olsen har Ret i, at Almenskoleloven af 1903 har vist sig at have Befolkningens Interesse. Dengang denne Lov blev gennemført af det første Venstreministerium, var der sikkert ingen, der havde tænkt sig, at denne Lov skulde faa den Betydning, som den faktisk har faaet inden for den danske Skole. Jeg er ikke saa overbevist som det ærede Medlem Hr. Karl Olsen om, at man med Almenskoleloven af 1903 har sagt det sidste Ord i Spørgsmaalet om vor Mellem-skole. Jeg tror, at der er saa mange andre Ting knyttet til Folkeskolens Forhold, som gør det nødvendigt, at man tager Spørgsmaalet om Mellem-skolen, der bygger paa Almenskoleloven af 1903, op til Overvejelse. Det kan ikke skjules, at den Kamp, der er inden for Folkeskolen om at trække Eleverne til den ene eller den anden Side, til Eksamensskolen eller til fortsat Undervisning paa almindeligt Folkeskolegrundlag, paa mange Maader er uheldig. Der er ikke noget mærkeligt i, at den almindelige Folkeskolelærer ser med nogen Bekymring paa, at de Børn, som er bedst bogligt begavede, har lettest ved Læsning, forsvinder ud af hans Skole ved 10-11 Aars Alderen, hvorefter han kan arbejde videre med dem, der bliver tilbage, som for de flestes Vedkommende er tungere at arbejde med. Arbejdsvilkaarene for Lærerne i Folkeskolen, hvor man ikke har Mellem-skole, er ikke særlig tilfredsstillende. I øvrigt er jeg heller ikke saa overbevist om, at det er sundt at drive Børnene ud af deres hjemlige Forhold paa for tidligt et Tidspunkt, som man nødvendigvis maa gøre det, hvis man vil opretholde Mellem-skoleordningen, som man har den nu.

Jeg anser det for at være meget lykkeligt, om Børnene i deres Barndomstid helt op til deres 14de Aar kunde faa en normal afrundet Skoleundervisning hjemme i deres egen Skole sammen med deres jævnaldrende Kammerater og i det hele taget leve i det Milieu, som de er opvokset i og lever i til Hverdag, frem for at de i en meget tidlig Alder skal bort fra det hele og ind til helt andre Forhold, forskellige fra de Hjemlivs- og Hverdagsforhold, som de ellers vokser op i.

Jeg tror derfor, at det er et Problem, om vi ikke maa stile imod en Skole, hvori Børnene kan fortsætte indtil 14 Aars Alderen og faa en afrundet Undervisning. Jeg er godt klar over, at det vil møde meget stor Modstand fra mange Kredse, og jeg er ikke Talsmand for denne Ordning, fordi jeg mener, at Mellem-skolen i al Almindelighed ikke har løst en nyttig Opgave; men Mellem-skolen har understøttet en Tilbøjelighed hos